

san. Johan Ludvig Runeberg
suom. Johan Bäckwall

SAARIJÄRVEN PAAVO

Tuolla Saarijärven salomailla
asui Paavo maalla hallaisella,
kynti maata, kaivoi ahkerasti,
mutta Herralta tuloa toivoi
taivahasta, luonnon tekijältä.
Siinäpä asui siivoin lapsinensa,
vaimoinensa, vaivoin leipäpalan
hiellänsä otti kankahasta.

Tuli kevät, sulii kinos maailta.
Veipä puolen orahia;
tuli kesä, kävi raet mailla,
kaasi päitä puolet käydessänsä;
tuli syksy, veipä halla kaikki.

Tarttui tukkahansa Paavon vaimo,
sanoi: "Paavo-parka, poloseni!
Ota sauva, hylkäs meidät Herra;
kolkko miero, nälkä kauheampi".

Sanoi Paavo, häntä suositellen:
"Vaikka kokee, eipä hylkää Herra.
Pane leipään puoli petäjätä,
minä laitan ojat leveämmät,
mutta tulon toivon taivahasta".

Pani vaimo puolen petäjätä.
Kaivoi äijä kaksi viemäreitä.
Vaihtoi vuonat siemeniksi, kylvi.
Tuli kevät, sulii kinos mailta,
eipä vienyt vesi orahia;
tuli kesä, kävi raet mailla,
kaasi päitä puolen käydessänsä;
tuli syksy veipä vilu kaikki.
Löipä rintoihinsa Paavon vaimo,
sanoi: "Paavo-parka, poloseni!
Kuollaan pois, jo Herra meidät hylkäs;
kova kuolla, mutta turha toivo.

Sanoi Paavo häntä suositellen:
"Vaikka kokee, eipä hylkää Herra.
Pane kaksin verroin petäjätä,
kaksin kerroin laitan lannan maalle.
Mutta tulon toivon taivahasta".

Lisäs' vaimo kaksi pätäjätä,
Laittoi Paavo lannan kaksin kerroin,
Käänti karjan siemeneksi, kylvi.
Tuli kevät, sulii kinos maalta,
Eipä vienyt vesi orahia.

Tuli kesä, kävi raet mailla,
eipä kaatunutkaan kaunis olki;
tuli syksy, sivu sitkaimitten
meni vilun vaino vaarallinen,
aivan koskematta kultapäihin.

Silloin heti Paavo hartahasti
paneusi polvilleen ja sanoi:
"Vaikka kokee, eipä hylkää Herra".
Sanoi vaimo, samoin polvillansa:
"Vaikka kokee, eipä hylkää Herra".
Sitten iloitellen miehellensä:
"Paavo, ota sirppi sukkelasti!
Toki nyt on tullut toinen aika,
ilon aika. – Pois nyt petäjäinen;
ruisleivän laitan lapsillemme".
Sanoi Paavo, häntä hyväellen:
"Vaimo, vaimo! sit' ei kuri saada,
jok' ei hylkää toista hädässänsä.
Pane leipään puoli petäjätä,
veihän vilu tou'on naapurimme".

J. L. Runebergin hyvin tunnettu runo Saarijärven Paavo on vuodelta 1830. Se kertoo Jumalaan luottavasta, työtä pelkäämättömästä ja sitkeästä talonpojasta, jota katovuosien vaikeudet eivät lannista.

Runeberg työskenteli nuorena miehenä kotiopettajana Saarijärvellä. Paikkakunnan luonto ja ihmiset vaikuttivat merkittävästi Runebergin teoksiin.